

Nr 8

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om rätt till avdrag för kostnader för täckdikningsanläggningar och skogsvägar, m.m.

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 18 av herr *Jonasson m.fl.* och II: 20 av herr *Eriksson* i Bäckmora *m.fl.*, vari hemstälts,

a) att riksdagen måtte besluta, att täckdikningskostnad upp till 1 000 kronor vid beräkning av nettointäkt av jordbruksfastighet får avdragas i sin helhet ett och samma beskattningsår i enlighet med vad i motionerna anförts, samt

b) att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningsändring;

2) de likalydande motionerna I: 77 av herr *Jonasson* samt II: 103 av herrar *Wahrendorff* och *Dahlgren*, vari hemstälts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam prövning och förslag till sådan ändring av beskattningsbestämmelserna, att rätt till avdrag kan medges för nyanläggning genom skogsplantering»;

3) de likalydande motionerna I: 129 av herr *Per Petersson m.fl.* och II: 155 av herr *Elmwall m.fl.*, vari hemstälts, att riksdagen måtte besluta antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Anvisningar

till 22 §.

2. a. Avdrag medgives — — — anvisningarna till 29 §).

Såsom för — — — nödig bostadsbyggnad.

Fasta maskiner — — — första stycket.

Därest inkomst — — — om jordbruksfastighet.

b. Avdrag medgives i form av årliga värdeminskningsavdrag för sådan kostnad för täckdikningsanläggning som bestritts av den skattskyldige och avser arbete, vilket utförts under tid han ägt fastigheten och vilket icke utgjort reparation eller underhåll. Avdraget skall beräknas enligt avskrivningsplan och för år räknat utgöra tio procent av kostnaden, ändå att anläggningens varaktighetstid är längre eller kortare än tio år. Motsvarande skall gälla i fråga om kostnad för skogsväg, dock att endast *två tredjedelar* av sådan kostnad må utgöra underlag vid beräkandet av de årliga värdeminskningsavdragen. Har skattskyldigs jordbruksfastighet för visst år utvisat förlust eller så ringa överskott, att den skattskyldige vid beräkning av nettointäkten av fastigheten ej kunnat utnyttja det på året belöpande avdraget, skola beträffande rätt för den skattskyldige att tillgodoräkna sig det resterande avdraget för senare år bestämmelserna i punkt 3 c tredje stycket av anvisningarna till 29 § äga motsvarande tillämpning.

Har fastighet — — — årliga värdeminskningsavdrag.

I täckdikningsanläggning inbegripas även täckta avlopp i direkt anslutning till täckdikning.

Med skogsväg — — — till byggnad.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Äldre bestämmelser skola fortfarande äga tillämpning i fråga om 1964 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1964 och tidigare år.

De nya bestämmelserna skola dock i intet fall äga tillämpning beträffande räkenskapsår, som gått till ända före den 1 november 1963.

4) de likalydande motionerna I: 293 av herr *Sveningsson m.fl.* och II: 375 av herr *Nilsson* i Bästekille *m.fl.*, vari hemstälts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring av kommunalskattelagen att avdragsrätt kan beviljas för nyanläggning genom skogsplantering».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 77, II: 20, II: 155 och II: 375.

Avdrag för kostnader för täckdikningsanläggningar och skogsvägar

Gällande bestämmelser

Enligt bestämmelser i 22 § 1 mom. kommunalskattelagen och punkt 2 b av anvisningarna till 22 § samma lag får vid beräkning av nettointäkt av jord-

bruksfastighet hela kostnaden för nyanläggning och omläggning av täckdikning avskrivs med tio procent per år under tio på varandra följande år, oavsett om anläggningens varaktighetstid är längre eller kortare än tio år. Har den skattskyldige erhållit statsbidrag eller annat bidrag för utförande av täckdikningsanläggningen, får värdeminskingsavdrag endast åtnjutas å den del av anläggningskostnaden, som den skattskyldige själv bestritt. Någon rätt att förskjuta outnyttjade värdeminskingsavdrag till senare beskattningsår föreligger dock icke. Om en täckdikningsanläggning uttrangeras, innan den är helt avskriven, får värdeminskingsavdrag åtnjutas även efter uttrangeringen i enlighet med den ursprungliga planen. Därest fastighet övergått till ny ägare genom köp, byte eller därmed jämförligt fång, får den tidigare ägaren det år fastigheten avyttras på en gång åtnjuta avdrag för vad som återstår oavskrivet i beskattningshänseende av täckdikningskostnaden. I övriga fall då fastighet övergått till ny ägare, exempelvis genom arv eller gåva, får den nye ägaren övertaga den tidigare ägarens avskrivningsplan och således tillgodoföra sig de värdeminskingsavdrag, som skulle ha tillkommit den förre ägaren, om denne fortfarande ägt fastigheten. I täckdikningsanläggning inbegripes även täckt avlopp, som är direkt anslutet till täckdikning, fram till huvudavlopp.

De avskrivningsregler, som enligt 22 § 1 mom. och punkt 2 b av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen gäller för permanenta skogsvägar, överensstämmer i huvudsak med avskrivningsreglerna för täckdikningsanläggningar. Enda skillnaden är att endast en tredjedel av kostnaderna för anläggning och förbättring av skogsväg får utgöra avskrivningsunderlag. Med skogsväg förstås sådan väg av mera varaktig beskaffenhet, som huvudsakligen är avsedd för skogsbrukets personal- och materieltransporter samt för utforsling av skogsprodukter från skog, ävensom till dylik väg direkt ansluten bro eller annan transportanläggning, som inte hänföres till byggnad. Härav följer att kostnader för vägar av så enkel beskaffenhet, att de får växa igen sedan de använts för en avverkning, är omedelbart avdragsgilla.

Bestämmelserna om avdrag för värdeminskning å täckdikningsanläggningar och skogsvägar äger tillämpning fr.o.m. 1963 års taxering.

Frågornas tidigare behandling

Ovannämnda bestämmelser om rätt till avdrag för värdeminskning å täckdikningsanläggningar och skogsvägar tillkom genom beslut vid 1962 års riksdag på grundval av förslag i propositionen nr 56.

I de i anledning av propositionen nr 56 väckta, inbördes likalydande motionerna I: 565 och II: 685, I: 566 och II: 687 samt I: 569 och II: 682 hemställdes att avskrivningsunderlaget för skogsvägar skulle bestämmas till två tredjedelar av anläggningskostnaden och i motionerna I: 570 och II: 686 att hela anläggningskostnaden skulle få avskrivas.

I betänkandet nr 40 anförde bevillningsutskottet.

Utskottet vill till en början erinra om att i propositionen inte ifrågasatts någon ändring av hittills vid beskattningen tillämpade principer för avdragsrätt i fråga om skogsvägar av mera tillfällig karaktär. Kostnad för anläggande av sådana enklare vägar skall även i fortsättningen betraktas som avdragsgill driftkostnad. Delade meningar kan självfallet råda om hur stor del av anläggnings- resp. förbättringskostnaden för en mer permanent skogsväg, som bör få avskrivas. Såsom skattelagssakkunniga och även departementschefen framhållit kan inte alla permanenta skogsvägar med normalt underhåll anses underkastade förslitning. Det torde vidare vara svårt att för närvarande tillförlitligen bedöma i vad mån den framtida utvecklingen inom skogsbruket kan komma att ställa andra och ökade krav på skogsvägarna. Med hänsyn till de osäkra faktorer, som måste läggas till grund vid avvägningen av hur stor del av anläggningskostnaden för permanenta skogsvägar, som bör bli föremål för avskrivning, och då det nuvarande inkomstbegreppet vid försäljning av fastighet inte avses skola ändras i anledning av den föreslagna avskrivningsrätten, anser utskottet för sin del, att tillräckliga skäl inte anförts för rätt till avskrivning å mer än en tredjedel av anläggningskostnaden. Utskottet kan således inte tillstyrka motionsyrkandena om att en större del av anläggningskostnaden för skogsvägar än som föreslagits i propositionen skall få avskrivas.

Riksdagen beslutade i denna fråga i enlighet med utskottet.

Även i de vid 1963 års riksdag väckta, inbördes likalydande motionerna I: 48 och II: 58, I: 156 och II: 184, I: 257 och II: 307 samt I: 364 och II: 517 hemställdes att avskrivningsunderlaget för skogsvägar skulle bestämmas till två tredjedelar av anläggningskostnaden.

I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 9 avstyrkte bevillningsutskottet bifall till motionerna med i huvudsak samma motivering som i betänkandet nr 40 vid 1962 års riksdag.

Motionerna

Som motivering för yrkandet om ändrade bestämmelser rörande avdraget för kostnader för täckdikningsanläggningar anföres i *motionerna I: 18 och II: 20* i huvudsak följande. De år 1962 införda bestämmelserna om rätt till värdeminskningsskatt på täckdikningsanläggningar har medfört vissa förenklingar i avdragsreglerna och en önskvärd enhetlighet i taxeringsarbetet. Ytterligare förenklingar i taxeringsarbetet synes emellertid kunna vinnas genom att avdrag medges på en gång, då fråga är om mindre kostnader för täckdikningsanläggningar på exempelvis upp till 1 000 kronor. För många mindre jordbrukare är det mycket vanligt att kostnaderna i det enskilda fallet uppgår till tämligen obetydliga belopp. Att fördela dessa mindre kostnader på en 10-årig avskrivningsplan måste anses vara att i onödan tynga taxeringsarbetet. I åtskilliga fall uppstår även sådana mindre kostnader, när en täckdikningsanläggning berör ett flertal fastigheter eller blott en mindre del av en fastighet. Att för

sådana mindre kostnader tillämpa det nuvarande obligatoriska systemet med värdeminskingsavdrag är enligt motionärernas mening ägnat att komplicera såväl deklara-tions- som taxeringsförfarandet utan att avsedda fördelar i beskattningshänseende åstadkommes för den skattskyldige.

I fråga om avskrivningsunderlaget för skogsvägar anföres i *motionerna I: 129 och II: 155* bl.a., att anläggandet av skogsbilvägar är ägnat att höja den skattskyldiges inkomster under de efter anläggandet närmast kommande åren. Däremot kan en skogsbilväg icke alltid anses höja fastighetens långsiktiga saluvärde med det belopp som motsvarar investeringen i vägen. Skatt på bilar och drivmedel till bilar borde restitueras i den mån skatten belöper på körningen på egna skogsvägar. En praktisk form för sådan restitution synes emellertid vara svår att åstadkomma. Skogsägaren bör därför beredas lättnader på annat sätt, vilket kan ske i form av avdrag för vägbyggnadskostnader vid beskattningen. Den tekniska utvecklingen på skogsbrukets område gör, att de vägar som byggs i dag kanske snart är föråldrade och inte anpassade efter de fordon, som kommer att användas i skogsbruket inom några år. Med hänsyn härtill synes det motionärerna uppenbart, att avskrivningsunderlaget bör vara väsentligt högre än en tredjedel. Ett ökat skogsvägbyggande betyder även att avverkningsvärdet höjs, och därmed stiger statens skatteinkomster från skogsägarna. Denna ökning i skatteinkomster på avverkningsintäkter torde mycket väl kunna uppväga den minskning i skatt, som uppkommer om avskrivningsunderlaget sättes till två tredjedelar. Vi står också inför nödvändigheten att öka avverkningsarna i landet högst avsevärt. För att detta skall kunna ske behövs, framhåller motionärerna, bl.a. en omfattande utbyggnad av skogsvägnätet.

Avdrag för kostnader för nyanlagd skogsplantering

Gällande bestämmelser

Vid beräkning av nettointäkt av jordbruksfastighet får enligt 22 § 1 mom. kommunalskattelagen avdrag göras för följande särskilt till skogsbruk hänförliga kostnader, nämligen: kostnader för skogs vård och underhåll, såsom förvaltning, bevakning, väg- och byggnadsunderhåll, skogskultur, skydds-dikning, skogsindelning m.m., ävensom, då fråga är om skogsavverkning, kostnader för virkets huggning, tillredning, utdrivning, flottning m.m.; försäkring av arbetspersonal, byggnader, skog, förråd och inventarier, som ej är att hänföra till personlig lösegendom m.m. Såsom avdragsgill kostnad anses kostnad för skogsplantering på område, som tidigare burit växande skog. Däremot medges enligt praxis ej avdrag för plantering av skog å mark, som veterligen icke tidigare varit skogbevuxen. (RÅ 1953 not. Fi 1507 och 1959 not. Fi 129.)

Frågans tidigare behandling

I motionerna I: 36 och II: 47 vid 1961 års riksdag hemställdes att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära förslag till sådan ändring i kommunalskattelagen att avdragsrätt i någon form kunde beviljas för nyanläggning genom skogsplantering.

I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 15 anförde bevillningsutskottet bl.a.

Utskottet delar så till vida motionärernas uppfattning att beträffande skog särskilda förhållanden föreligger, som kan motivera vissa avsteg från principen att avdrag ej bör medges för grundförbättringskostnader. En viktig faktor är att värdet av skogens tillväxt i princip alltid skall beskattas. Vidare bör beaktas att med hänsyn till den långa tid, som förflyter innan ett med skog nyplanterat område ger avkastning, fysisk person som utför nyplantering å sin fastighet aldrig kommer att få åtnjuta avdrag för de därpå nedlagda kostnaderna. — — — Visst fog synes således föreligga för en omprövning av avdragsfrågan. Emellertid har i anslutning till införandet år 1959 av nya regler rörande beskattningen av skog i samband med nyttjanderättsupplåtelse uttalats önskemål från riksdagens sida om en allmän översyn av reglerna för skogsbeskattningen. Då det synes lämpligt att förevarande spörsmål ägnas uppmärksamhet i dylikt sammanhang anser utskottet sig icke böra tillstyrka motionsyrkandet om ett separat förslag i fråga om avdrag för skogsplanteringskostnad.

Samma yrkande som i de ovannämnda motionerna framställdes i motionerna I: 342 och II: 416 vid 1962 års riksdag.

I sitt betänkande nr 40 fann bevillningsutskottet inte anledning frånträda sin tidigare intagna ståndpunkt och avstyrkte bifall till motionerna.

Riksdagen beslutade i enlighet med utskottet.

I de likalydande motionerna I: 48 och II: 58 vid 1963 års riksdag hemställdes jämväl om utredning rörande avdragsrätt för nyanläggning genom skogsplantering.

Bevillningsutskottet anförde i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 9, att frågan borde uppmärksammas i samband med den allmänna översyn av skogsbeskattningen, varom riksdagen uttalade önskemål år 1959, och avstyrkte med hänsyn härtill det begärda utredningsyrkandet.

Motionerna

Till stöd för yrkandet i *motionerna I: 77 och II: 103* anfördes i huvudsak följande. Nyanläggning i form av skogsplantering lämnar inte ekonomiskt utbyte förrän långt fram i tiden. Den jordbrukare eller skogsägare som verkställer planteringen kan därför inte räkna med anläggningen som en grundförbättring, som tillkommer honom. Beskattningsbestämmelserna är så till vida ett hinder för rationaliseringsverksamheten.

Denna översyn av skogsbeskattningen, varom riksdagen år 1959 uttalat önskemål, har ännu inte kommit till stånd. Om en allmän översyn av skogs-

beskattningen nu skulle tillsättas, kunde givetvis frågan om rätt till avdrag för skogsplanteringskostnader ingå i dess arbete. Såsom 1959 års riksdag förutsatte måste emellertid en allmän översyn av skogsbeskattningsreglerna bli förhållandevis tidsödande. Lämpligast synes därför vara att frågan om rätt till avdrag för skogsplanteringskostnader prövas skyndsamt i särskilt sammanhang.

I *motionerna I: 293 och II: 375* framhålles angelägenheten av att överförandet av dålig åkermark till skog på alla sätt stimuleras. Gällande skattelagstiftning motverkar dock uppenbarligen sådana åtgärder. Det vore önskvärt, framhåller motionärerna, att skogsplantering i likhet med skyddsdikning vore avdragsgill vid beskattningen, i all synnerhet som den som utfört arbetet praktiskt taget aldrig själv får någon ekonomisk vinning av åtgärden. Som bekant är de första gallringarna i en nyplantering efter 20 år också att betrakta som en skogsvårdande åtgärd utan omedelbar ekonomisk vinst. Nyanläggningar i form av skogsplantering har alltså en helt annan karaktär än andra nyanläggningar vad gäller det ekonomiska utbytet. Enligt motionärernas mening bör all skogsplantering vara avdragsgill med hela kostnaden och från skattesynpunkt jämföras med nyanläggningar i diken enligt riksdagens beslut år 1962.

Utskottet

Utskottet behandlar till en början motionsyrkandet rörande täckdikningsanläggningar.

Enligt de fr. o. m. 1963 års taxering gällande bestämmelserna härutinnan får vid beräkning av nettointäkt av jordbruksfastighet kostnader för nyanläggning och omläggning av täckdikning, som bestritts av den skattskyldige, avskrivas med tio procent per år under en tioårsperiod, oavsett om anläggningens varaktighetstid är längre eller kortare än tio år. Rätt att förskjuta vid taxeringen icke utnyttjade värdeminskningssavdrag till senare beskattningsår föreligger dock ej. Om fastigheten övergår till ny ägare genom köp eller byte, får den tidigare ägaren det år fastigheten avyttras göra avdrag för vad som återstår oavskrivet i beskattningshänseende av täckdikningskostnaden. I övriga fall då fastighet övergår till ny ägare, exempelvis genom arv eller gåva, får den nye ägaren tillgodoföra sig de värdeminskningssavdrag, som skulle ha tillkommit den förre ägaren, om denne fortfarande ägt fastigheten.

I de likalydande motionerna I: 18 och II: 20 har hemställts att täckdikningskostnad upp till 1 000 kronor skall vara avdragsgill i sin helhet ett och samma beskattningsår. Som motivering för yrkandet har bl. a. anförts att täckdikningskostnaderna för jordbrukare med mindre jordbruksfastigheter och för enskilda jordbrukare i dikningsföretag, som berör ett flertal fastigheter, ofta uppgår till lämligen obetydliga belopp samt att

motionärernas förslag i dylika fall skulle medföra ytterligare förenklingar i taxeringsarbetet.

Utskottet vill i anledning av vad i motionerna anförts erinra om att det enligt gällande avskrivningsregler inte är anskaffnings- eller anläggningskostnadens storlek utan varaktighetstiden hos en tillgång eller en anläggning, som är avgörande för om kostnaderna skall avskrivas genom årliga värdeminskningssavdrag eller avdragas på en gång såsom omkostnad. Motionärernas förslag att avdrag skall medgivas på en gång, då fråga är om mindre kostnader för en täckdikningsanläggning med relativt lång varaktighetstid, skulle således innebära ett avsteg från eljest tillämpade principer vid beskattningen. Härtill kommer att speciella krav på enkelhet i regler och tillämpning måste uppställas i inkomstkällan jordbruksfastighet med hänsyn till att det övervägande antalet jordbrukare fortfarande deklarerar enligt kontantprincipen. Avskrivningsreglerna rörande täckdikningsanläggningar har, såsom motionärerna framhållit, medfört vissa förenklingar i avdragshänseende. Motionärernas förslag är emellertid inte av så genomgripande natur, att det i avsevärd mån skulle innebära någon ytterligare lättnad i taxeringsarbetet. Enligt utskottets mening skulle dessutom förslaget i motionerna uppmuntra jordbrukarna att i större utsträckning än för närvarande utföra täckdikningar etappvis i syfte att uppnå största möjliga fördelar vid beskattningen, vilket inte kan vara rationellt vare sig från jordbrukstekniska eller allmänekonomiska synpunkter.

Med det anförda avstyrker utskottet bifall till motionerna I: 18 och II: 20.

De avskrivningsregler, som gäller för skogsvägar, överensstämmer i huvudsak med avskrivningsreglerna för täckdikningsanläggningar. Dock får endast en tredjedel av kostnaderna för anläggning och förbättring av permanent skogsväg utgöra underlag vid beräkandet av de årliga värdeminskningssavdragen.

I de likalydande motionerna I: 129 och II: 155 har hemställts att avskrivningsunderlaget för skogsvägar skall bestämmas till två tredjedelar av anläggningskostnaden.

Såsom utskottet tidigare framhållit kan självfallet delade meningar råda om hur stor del av anläggnings- resp. förbättringskostnaden för en permanent skogsväg, som bör få avskrivas. Vid bestämmandet av avskrivningsunderlaget har emellertid hänsyn tagits dels till att skogsvägarnas varaktighet är svår att bedöma och att många skogsvägar — även med beaktande av den snabba utvecklingen inom transportväsendet — får anses ha ett bestående värde och dels till att det skattemässiga vinstbegreppet vid försäljning av fastighet bibehållits oförändrat. Utskottet vill i detta sammanhang även erinra om departementschefens uttalande i propositionen nr 56 till 1962 års riksdag, att avskrivningsreglerna för skogsvägar i viss mån får ses som ett provisorium i avvaktan på allmänna skattebered-

ningens slutliga förslag. Med hänsyn härtill kan utskottet inte tillstyrka, att en större andel av kostnaderna för skogsvägar än en tredjedel får utgöra avskrivningsunderlag. Utskottet kan heller inte dela motionärernas uppfattning, att man genom lättnader vid den direkta beskattningen bör bereda skogsägarna kompensation för att bilägarna inte erhåller restitution av den bensinskatt och automobils katt, som belöper på körning på enskilda skogsvägar.

Av det anförda framgår att utskottet inte anser sig kunna tillstyrka bifall till yrkandet i motionerna I: 129 och II: 155 om ändrat avskrivningsunderlag för skogsvägar.

Utskottet har slutligen att behandla yrkandet i de inbördes likalydande motionerna I: 77 och II: 103 samt I: 293 och II: 375 om riksdagsskrivelse med begäran om utredning rörande avdragsrätt för kostnad för nyanlagd skogsplantering.

I överensstämmelse med principen att avdrag vid beskattningen inte medges för grundförbättringskostnader har utgift för plantering av skog på mark, som tidigare inte varit beväxt med skog, i rättspraxis ansetts hänförlig till icke avdragsgill kostnad.

Det i motionerna aktualiserade spörsmålet har varit föremål för bedömning vid de tre senaste årens riksdagar. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 9 fann 1963 års bevillningsutskott det mindre lämpligt att genom en särskild utredning överväga ändrade regler rörande en detaljfråga inom skogsbeskattningen. Frågan borde i stället uppmärksammas i samband med den allmänna översyn av reglerna för skogsbeskattningen, varom riksdagen tidigare uttalat önskemål. Enligt vad utskottet under hand erfarit förberedes frågan om en översyn av skogsbeskattningen inom finansdepartementet.

Med hänsyn härtill avstyrker utskottet bifall till utredningsyrkandet i motionerna I: 77 och II: 103 samt I: 293 och II: 375.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) *beträffande värdeminskningssavdrag för täckdikningsanläggningar*

att de likalydande motionerna I: 18 av herr Jonasson m. fl. och II: 20 av herr Eriksson i Bäckmora m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

B) *beträffande avskrivningsunderlaget för skogsvägar*

att de likalydande motionerna I: 129 av herr Per Petersson m. fl. och II: 155 av herr Elmwall m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

C) *beträffande avdragsrätt för kostnader för nyanlagd skogsplantering*

att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:77 av herr Jonasson samt II:103 av herrar Wahrendorff och Dahlgren, ävensom

2) de likalydande motionerna I:293 av herr Sveningsson m. fl. och II:375 av herr Nilsson i Bästekille m. fl., icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 3 mars 1964

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, fröken Ranmark, herrar Stefanson, Yngve Nilsson, Wörnberg, Lundström*, Enarsson, Sundin* och Hellebladh*; samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås, Brandt, Allard, Gustafson i Göteborg*, Kärrlander*, Engkvist, Christenson i Malmö, Andersson i Essvik, Eriksson i Bäckmora och Björkman*.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

Reservationer

beträffande värdeminskningsavdrag för täckdikningsanläggningar

I) av herrar Stefanson, Yngve Nilsson, Lundström, Enarsson, Sundin, Magnusson i Borås, Gustafson i Göteborg, Christenson i Malmö, Eriksson i Bäckmora och Björkman, vilka ansett

dels att det avsnitt på s. 8 i utskottets yttrande, som börjar med orden »Utskottet vill» och slutar med orden »I: 18 och II: 20», bort ha följande lydelse:

»Utskottet vill erinra om att motionärernas förslag att avdrag skall medgivas på en gång, då fråga är om mindre kostnader för täckdikningsanläggning med relativt lång varaktighetstid, innebär ett visst avsteg från huvudregeln att det inte är anskaffnings- eller anläggningskostnaden utan varaktighetstiden, som är avgörande för om kostnaderna skall avskrivras genom årliga värdeminskningsavdrag eller avdragas på en gång såsom omkostnad. Starka skäl talar emellertid för ett sådant avsteg i förevarande

fall. Såsom motionärerna framhållit framstår det knappast såsom ändamålsenligt att dela upp belopp på upp till 1 000 kronor på 10-årig avskrivningsplan. Både ur den enskilde skattskyldiges och ur taxeringsmyndigheternas synpunkt skulle avsevärda förenklingar kunna uppnås om det i motionerna framförda förslaget genomfördes. Utskottet tillstyrker därför bifall till förevarande motioner I: 18 och II: 20.»

dels ock att utskottet under punkten A) bort hemställa,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 18 av herr Jonasson m. fl. och II: 20 av herr Eriksson i Bäckmora m. fl. måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunal-skattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunal-skattelagen den 28 september 1928 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Anvisningar

till 22 §.

2. a. Avdrag medgives — — — till 29 §).

Såsom för — — — nödig bostadsbyggnad.

Fasta maskiner — — — första stycket.

Därest inkomst — — — om jordbruksfastighet.

b. Avdrag medgives i form av årliga värdeminskingsavdrag för sådan kostnad för täckdikningsanläggning som bestritts av den skattskyldige och avser arbete, vilket utförts under tid han ägt fastigheten och vilket icke utgjort reparation eller underhåll. Avdraget skall beräknas enligt avskrivningsplan och för år räknat utgöra tio procent av kostnaden, ändå att anläggningens varaktighetstid är längre eller kortare än tio år. Motsvarande skall gälla i fråga om kostnad för skogsväg, dock att endast en tredjedel av sådan kostnad må utgöra underlag vid beräkandet av de årliga värdeminskingsavdragen. *Oaktat vad ovan sagts må utgift för kostnad för täckdikningsanläggning som avses i detta stycke avdragas i sin helhet därest kostnaden under beskattningsåret ej överstigit 1 000 kronor.*

Har fastighet — — — årliga värdeminskingsavdrag.

I täckdikningsanläggning — — — ej huvudavlopp.

Med skogsväg — — — till byggnad.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Äldre bestämmelser skola fortfarande äga tillämpning i fråga om 1964 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1964 och tidigare år.

De nya bestämmelserna skola dock i intet fall äga tillämpning beträffande räkenskapsår, som gått till ända före den 1 november 1963.

beträffande avskrivningsunderlaget för skogsvägar

II) av herrar *Stefanson, Yngve Nilsson, Lundström, Enarsson, Sundin, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg, *Christenson* i Malmö, *Eriksson* i Bäckmora och *Björkman*, vilka ansett

dels att det avsnitt i utskottets yttrande, som på s. 8 börjar med orden »Såsom utskottet» och på s. 9 slutar med orden »för skogsvägar», bort ha följande lydelse:

»Såsom motionärerna påpekat är det en rent skönsmässig bedömning som ligger bakom gällande bestämmelser att endast en tredjedel av anläggningskostnad för skogsbilväg får inräknas i avskrivningsunderlaget. Utskottet delar motionärernas mening att vid den sålunda gjorda bedömningen otillräcklig hänsyn tagits till att den tekniska utvecklingen inom skogsbruket har nedsatt den faktiska användningstiden för skogsbilvägar. Anläggningskostnaden blir därför i större grad en rörlig kostnad, vilken i princip är helt avdragsgill. Utskottet anser att ett avskrivningsunderlag motsvarande två tredjedelar av anläggningskostnaden innebär en mot de faktiska kostnadsförhållandena bättre svarande beskattningsregel än den nu gällande. Utskottet tillstyrker således en författningsändring av angivna innebörd.»

dels ock att utskottet under punkten B) bort hemställa,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 129 av herr Per Petersson m. fl. och II: 155 av herr Elmwall m. fl. måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunal-skattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunal-skattelagen den 28 september 1928 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Anvisningar

till 22 §.

2. a. Avdrag medgives — — — — till 29 §).

Såsom för — — — nödig bostadsbyggnad.

Fasta maskiner — — — första stycket.

Därest inkomst — — — om jordbruksfastighet.

b. Avdrag medgives i form av årliga värdeminskingsavdrag för sådan kostnad för täckdikningsanläggning som bestritts av den skattskyldige och avser arbete, vilket utförts under tid han ägt fastigheten och vilket icke utgjort reparation eller underhåll. Avdraget skall beräknas enligt avskrivningsplan och för år räknat utgöra tio procent av kostnaden, ändå att anläggningens varaktighetstid är längre eller kortare än tio år. Motsvarande skall gälla i fråga om kostnad för skogsväg, dock att endast *två tredjedelar* av sådan kostnad må utgöra underlag vid beräkandet av de årliga värdeminskingsavdragen.

Har fastighet — — — årliga värdeminskingsavdrag.

I täckdikningsanläggning — — — ej huvudavlopp.

Med skogsväg — — — till byggnad.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Äldre bestämmelser skola fortfarande äga tillämpning i fråga om 1964 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1964 och tidigare år.

De nya bestämmelserna skola dock i intet fall äga tillämpning beträffande räkenskapsår, som gått till ända före den 1 november 1963.
